

חג
שמח!

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הר"ג אבנר קזואס שליט"א

ביחד

האהבה היא תולדת הנתניה

ברצוני להפנות את תשומת ליבכם לטענה מוכרת בקרב בני זוג. האיש אומר: הפסקתי לאהוב את אשתי... אין לי רגשות אליה... והאשה אומרת: נגמרה האהבה שלי כלפי בעלי... קוראים יקרים, האם אתם מוכנים לקבל את הטענות הללו? האם יש דבר כזה שהאהבה נגמרת? התשובה פשוטה: אהבה לא נגמרת, אהבה נוצרת! אלה שטוענים שהפסיקו לאהוב, כנראה שהפסיקו להעניק. הם לא רוצים להשקיע יותר, ונמאס להם להקריב. האם שמענו אי פעם על אמא נורמאלית שמפסיקה לאהוב את בנה? אדרבה בגלל הנתניה האין סופית היא תראה בו את הילד הכי טוב בעולם. ואפילו אם נאמר שהאהבה של בני הזוג 'נגמרה'... עדיין אפשר להחיות אותה מחדש... בתנאי שהם יתחילו להשקיע אחד בשני מהיום, ללא תנאים וללא פשרות. לדוגמה זוג חשוכי בנים מזה שנים, שנואשו מלהוליד ילדים באופן טבעי, החליטו לאמץ תינוק ולגדל אותו. נדמיין לעצמנו את יום קבלת התינוק. האם נוכל לומר שכבר ביום זה האם המאמצת אוהבת אותו? יכול להיות שהתינוק הזה בכלל לא מוצא חן בעיניה, ואולי היא חשבה לעצמה: מה עשיתי? אני בכלל לא רוצה אותו... אחרי חצי שנה של טיפול מסור בתינוק, לא תוכלו לקחת אותו ממנה. אם תנסו לעשות זאת, היא תלחם עליו בחירוף נפש. ואפילו אם תבוא האמא הביולוגית ותנסה לקחת לה את הילד, האם המאמצת תצא למערכה משפטית נגדה. האם המאמצת אומרת: מה בכך שלא הריתי ולא ילדתי אותו? אני מגדלת אותו והוא הפך להיות חלק ממני, מנשמתי, ואני לא אוותר עליו. גברת יקרה, את טוענת שאין לך אהבה לבעלך, גם לאמא המאמצת לא היתה אהבה אל התינוק. ההשקעה שהיא השקיעה בילד התפתחה להרגשת אימהות מושלמת. לכן, תתחילי לחשוב שבעלך לא יותר גרוע מתינוק מאומץ. אמנם הוא בן 40 אבל, מאומץ. בעל יקר, הפסקת לאהוב את אשתך, קבל אותה, ותחשוב שהיא לא יותר גרועה מתינוקת מאומצת. אם תשקיע בה כמו בבתך (מתוך הספר 'ביחד') תתאהב בה מחדש.

פרשת השבוע

פסח - חג החרות

בתפילות חג הפסח אנו אומרים: "ותתן לנו את חג המצות הזה זמן חרותנו". נשאלת השאלה למה דווקא פסח הוא 'זמן' החרות? מה עם כל השנה? נוכל להסביר את פשר הדבר על פי רעיון שמובא בספר 'מכתב מאליהו'. שואל הרב אליהו דסלר, כשאדם נולד ומתחיל את מסע חייו, האם הזמן חולף על פניו או שהוא נוסע בזמן? אדם שנוסע באוטובוס, האם נאמר שהאדם הזה עומד במקומו והתחנה מתקרבת אליו או שהוא מתקרב אל התחנה? ברור שהוא מתקרב אל התחנה שבדרך. ברגע שאדם נולד, הוא עולה על אוטובוס הזמן. נקודת המוצא שלו היא יום הולדתו והוא חוזר ליום זה בכל שנה מחדש. כך גם במעגל השנה, יש בו מספר תחנות שמהן אנו יכולים לשאוב ולקבל תוספת רוחנית. חג הפסח הוא חג של שבוע ימים, שבו אנו עוצרים בתחנה ששמה זמן חרותנו שמאפשרת לנו לצאת לחרות. אנו נוסעים הלאה ולאחר כ- 50 ימים אנו עוצרים בתחנה ששמה 'זמן תורתנו', בה מתאפשר לנו לקבל את התורה מחדש. שוב אנו נוסעים ומגיעים לחג הסוכות, עוצרים בתחנה ששמה 'זמן שמחתנו' שבה יש שמונה ימים של שמחה. היוצא מדברינו הוא שבכל פעם שמגיעים לתחנה מסוימת ישנה אותה השפעה רוחנית שיכולה להרים את האדם לגבהים רוחניים. פסח, זהו זמן חרותנו - כלומר, אפשר לצאת לחרות דווקא בחג הפסח יותר מאשר בכל ימות השנה. זוהי 'שעת רצון', מכיון שדווקא בזמן הזה יצאו אבותינו ממצרים מעבדות לחרות ומצב זה נקבע לדורות לחרות וחופש. ובאמת אנו אומרים: 'חג המצות הזה, זמן חרותנו', כי המצה מסמלת חרות וחופש. המצה היא מכילה קמח ומים בלבד. המצה גם לא עברה התפחה, ולכן אין בה גאווה. הרמז במצה מופנה אל האדם. אדם שמתנהג בישרות, וללא גאווה, הרי הוא בן חורין מכל הקטטות והמריבות, והוא תמיד שמח ומאושר. גם בבית שלנו אנו צריכים להתנהג בישרות. כלומר, הבטחנו לאשה או לילדים דבר מה, צריך לקיים! הוכיחו אותנו על דבר מסוים, נודה על האמת. נשתדל לשבור את מידת הגאווה ולהתנהג בענווה. לא להיות מושל רודן ועריץ שקשה לחיות בסביבתו. נשתדל לדבר בשפה יפה ולא מתלהמת ונוכח בחג הזה לצאת מעבדות לחרות, ולשאוב ממנו את העקרונות הללו לכל השנה.

חג פסח כשר ושמח
אבנר קזואס

שני טיפשים צועדים בלילה ואחד מהם אומר:
"וואו, תרא את הירח!" עונה השני: "זו השמש!"
"מה פתאום טיפש, זה הירח".

לאחר שעה של ויכוח חולף במקום טיפש שלישי,
והשניים שואלים אותו: "תגיד, העיגול בשמים זו השמש או הירח?"
"מצטער", משיב השלישי, "אני לא מפה".

ביתנו

טיפול נקודתי

לאחר שלמדנו והבנו מהם הסימפטומים לזהות את המשבר, ניגש לטפל בהם נקודתית. הוא רוצה לבנות את הזהות שלו, לכן אסור לנו לומר לו: 'אתה עוד ילד', 'תפסיק לחלום' ומשפטים דומים, כי הוא יפנה לרחוב ולחברה למצוא תשובות, והתוצאה תהיה שהוא יתנתק מהבית. עלינו ההורים לשוחח איתו בהזדמנויות קרובות על הזהות שלו, מהן השאיפות שלו, ומה הוא רוצה להיות כשהיה גדול.

תפישת עתיד, היא דבר חשוב מאד בחיי האדם, ועוזרת לכוון את השאיפות ולרכז אותן למטרה. גם כאן, נדרשים שיחות עם הבחורים והבחורות בנושא של עיצוב העתיד, והאחריות לחיים.

מיוחדות - אמרנו שהבחור רוצה להרגיש שהוא במרכז העולם. זה מתבטא בכך שהוא צועק, שורק ועושה רעש ברחוב, כדי שירגישו שהוא עבר... הבחורה עמדה מול המראה והביטה בעצמה כשעתיים. היא התאפרה ואחר כך הסירה את הכל והתאפרה מחדש... כשהיא ירדה למטה, היא היתה בטוחה שהרחוב יעמוד מלכת והאנשים יעצרו את נשימתם... אבל היא ראתה שאף אחד לא שם לב. מצבים כאלו גורמים להם צער ותסכול ונדמה להם שאף אחד לא מתייחס אליהם ולא מחשיב אותם.

עלינו ההורים לשוחח איתם על המיוחדות שבהם, על הכישרונות שיש להם, ושנשים באמת מעריכים את האדם השקט הצנוע והלא מתבלט. זה השדר הכי חזק שאפשר לשדר, וכולם מרגישים את זה.

דווקא אלו שצועקים ועושים בלגאן זוכים ליחס מזלזל ואפילו מבזה. שיחות מעין אלה מעצימות אותם ומעודדות אותם להיות מה שהם באמת, ולא לנסות לחקות אנשים אחרים.

חרדה - צריך לדעת שבגילאי הבגרות, המתבגרים מתחילים לסבול מבעיות של חרדה, כגון: בדידות, חיים ומוות, רעיונות משונים וכדומה.

מצב זה נובע כתוצאה מהמעבר מעולם הילדות לעולם הבגרות. דברים שהם לא שמו לב אליהם כשהם היו קטנים, נראים להם עכשיו גדולים. מודעות אֵבֵל שפעם לא דיברו אליהם, עכשיו מסעירות אותם. הן מעוררות אותם שאנשים נפטרים מהעולם.

שימו לב שהצעירים והצעירות אהבים לשמוע שירי דיכאון, חיים ומוות, פרידות מרגשות וכדומה. וכל כך למה? הוא אשר אמרנו, הם עסוקים בזה. שאם לא כן, מדוע בחור צעיר ללא עול ומחויבות מאזין לשירי דכאון ועצב?

סיפור לשבת

מעלת הוויתור

סיפר הגאון רבי חיים קרייזוירט זצ"ל רבה של אנטוורפן עד לפני כעשר שנים:

הישיבה בה למדתי, לא היתה מצוידת באביזרי התפנוקים הקיימים כיום בישיבות, בהעדר מיטות ותנאי פנימייה סבירים, לא אחד ולא שניים מן הבחורים ישנו על הרצפה, פשוטו כמשמעו, אני שזכיתי לומר שיעור בישיבה, כבר בגיל 17 קיבלתי מיטה.

יום אחד הגיע לישיבה בחור עוור, בשם "ישעיה" ממשנה" שהחל אף הוא ללמוד עם הבחורים, הבחור הגיע לוורשה לטיפול בעיניו, ונשלח אל הגר"ח קרייזוירט על ידי האדמו"ר מגרודזינסק כדי שיסדר לו אכסניה בעת שהותו בעיר הבירה הפולנית, העוור הוכתר בשם הני"ל משום שהיה משגן משניות בעי"פ.

הגר"ח ניסה לחפש אכסניות בעיר ולא מצא, ומכיוון שגם בישיבה לא היה, כאמור כל סיכוי לקבל מיטה עבורו, נתתי לו את מיטתי שלי שישן בה.

והיה זה, סיפר הגר"ח ברבות הימים, לא לילה אחד ולא שניים, הבחור שהה בוורשה זמן רב, וכל אותם לילות הקרבתי מעצמי ונתתי לו לישון במיטתי, כשאני מתייסר בשינה על הרצפה. כאשר הגיע תקופת המלחמה, והנאצים ימח שם הגיעו לישיבה, היינו עדים למחזות איומים, הגרמנים נכנסו

להיכל התורה כשהם מצוידים בשמותיהם של כל הבחורים, הם בחרו לעצמם קיר מוות מחוץ לישיבה, והביאו לשם את הבחורים, כל אחד בנפרד, ירו בו והרגוהו.

והנה הגיע תורי, הגרמנים הכריזו את שמי, ודרשו שאצא החוצה, שם כבר המתין לי 'התלין' שלקח את כל הבחורים לקיר המוות והרגם, מרגע זה, שבו הייתי בידי של הגרמני, היו לי שתי דקות כדי להתייחד עם בוראי.

גם כאשר היתה חרב חדה מונחת על צווארו של הגאון זצ"ל, לא התיימש מן הרחמים.

החילותי לבכות לפני הקב"ה, סיפר הגר"ח, והתפללתי שאזכה להינצל, ואם אין בכוחה של התורה להגן עלי, אזי אני מפיל תחינה שאנצל מן המוות בזכות החסד שעשיתי במשך תקופה ארוכה עם הבחור העיוור.

והנה אנו מגיעים אל קיר המוות, והגרמני שולח בי את עיניו הטמאות ופונה אלי ואומר 'חיים אתה בחור כל כך יפה, חבל לי עליך שתמות כאן ליד הקיר.

בוא נעשה עסק, אני אירה לכוון שלך, אבל אזי את קנה הרובה כמה סנטימטרים כדי שהכדורים לא יפגעו בך. באותו רגע, שא את רגליך וברח מן המקום כל עוד רוחך בך, וכך אוכל להצטדק בפני מפקדי, ולומר שברחת...

ועד שמישהו מבין המפקדים יקלוט מה קרה, אתה כבר תהיה הרחק מכאן.

"ההסכם" הלא יאומן הזה בוצע, ובתוך מחצית הדקה היה כבר הבחור חיים קרייזוירט מחוץ למקום, בהימלטו למקום מבטחים, מעשהו של הגרמני היה בניגוד לכל הנורמות המקובלות, אי אפשר היה לעלות על הדעת באופן טבעי התרחשות שכזו.

הגר"ח סיפר כאמור את המעשה המדהים בדינר של "עזר מציון", והשומעים הזדעזעו למשמע אוזניהם, ואז הוסיף הגאון את המשפט הבא:

"ראו נא גם ראו, מה אפשר לזכות על ידי חסד! הרי כל התורה שלמדתי מאז ועד היום, במשך למעלה משישים שנה, באה לעולם בזכות אותו החסד שעשיתי עם העיוור..."

(יביע אומר)

הגדה של פסח

חדש! חדש! חדש!

הגדת 'אבות לבנים' מאת הרב אבנר קוואס שליט"א

עם הדרכה להורים להפעלת הילדים
כדי להפוך את ליל הסדר למרתק

